

Şehit

Şehid Md. Salauddin Suman

Doğum tarihi: 11 Ekim, 1970
Şehadet tarihi: 19 Temmuz, 2024
Bölge: Dhaka Şehri
İlçe: ঢাকা

Kısa Biyografi

Meslek: Siyasetçi, BNP (Bangladeş Milliyetçi Parti), Dakka Şehir Güney 1 No'lu Mahalle Başkan Yardımcısı
Şehadet Yeri: Dakka, Güney Banasree, 2 No'lu Caminin önü — kurşun sol dudak kenarına isabet etti

Şehitlik Olayı ve Detayları

Kanı caminin yolunu ıslatmış olan

Şehidin biyografisi

Md. Salauddin Suman. Orta yaşlarında, kalbinde ergenlik hayallerini saklayan şaşırtıcı bir adam. 11 Ekim 1970 doğumlu bu insan ne bir kahraman, ne de sokaklarda dolaşan biri idi. O, sessiz cesur, ciddi ama nazik biriydi. Babası Shamsuddin Molla ve annesi Shamsunnahar her ikisi de merhumdur, ancak onların bıraktığı değerler bu çocuğun içinde somutlaşmıştı. Beş erkek kardeş ve bir kız kardeş arasında o sessiz bir rehberdi. Tartışma-çekişme yoktu, gösteriş yoktu, ama herkes bilirdi ki "eğer Salauddin abi derse, o kesin doğrudur." Bu insanın yaşam ritmi alçakgönüllülük, melodisi ise huzurdu. Az konuşur, ama derinlikle çalışırdı. Eşi Fatema Akhtar sıradan bir ev hanımıydı ve onların tek çocuğu Adib Rehan hâlâ öğrenciydi. Babası gibi toprağa yakın duruyor, gözlerinde belirsiz ama ateş dolu bir gelecek yansıyor. Aile onun içindeki mabeddi, komşular ise günlük ibadetinin parçasıydı. Bölge halkı ona bir güven kaynağı olarak bakardı. Asla kimseye kötü söz söylemez, aksine zor zamanlarda sessizce koşardı; sanki birisi gizliden her şeyi düzeltip duruyordu.

Siyasi kimliği: Dhaka Büyükşehir Güney 1 No'lu Ward BNP'nin Başkan Yardımcısıydı. Ama gerçekte siyaset onun esas kimliği değildi. Onun insanlığıydı. Lider denince akla kanlı çekişmeler, rekabet ve yüksek ses gelir; o ise bunun tam tersiydi; orada değerlendirme, merhamet ve dürüstlüğü sessiz sözü vardı. Kendisini asla yüksek sesle tanıtmazdı, ama onu tanıyanlar bilirdi. Yanında olduğunda kimse yalnız kalmazdı.

2024 Temmuz ayındaki hareketin 18 ve 19'unda o alandaydı. Liderlik etmek için değil, daha çok bir veli gibi durmak için, kimsenin yolunu kaybetmemesi için. Haksızlığı gördüğünde gözlerinde öfke yanardı, ama aynı gözlerde çocuk için sevgi, komşu için cömertlik vardı. Liderin konuşması değil, onun varlığı suskun bir direnişti, sessizlikle haksızlığın boğazını sıkan bir varoluş.

Böyle bir insan kaç tanedir ki? Hayatında ışık saçan ama kendi adında ışık istemeyen biri. Salauddin Suman, akıntıya karşı yürümeye alışmış bir kayıktı; yelkeni inanç, direği ahlak, hedefi insan sevgisiydi. Böyle insanlar sadece şehit olmaz. Günlük hayatın temelini sessizce oluştururlar. Ölümünden sonra da gölgesi topraklarda kalır. Çünkü şehit olmak sadece hayatını kaybetmek değil, ebedi bir ideale dönüşmektir. Salauddin Suman artık o idealin adıdır.

Hareketin arka planı — Acımasız Temmuz ve insanın omurgası

2024 Temmuz'u sıradan bir ay değildi; kanla yazılmış epik bir sahneydi, her gün bir kurban, her gece bekleyişin karanlığıydı. Bangladeş tarihinde öyle zamanlar gelir ki, zaman bile donar ve insan kendi gölgesine sorar: "Hâlâ insan mısın?" O Temmuz, devletin cop ve mermisi karşısında gençler, yaşlılar,

kadınlar, öğrenciler, işçiler bir aradaydı. Kota reformu talebiyle başlayan hareket, adalet ve onur için sarsılmaz bir kitle direnişine dönüştü.

Bu hareket, gece yemeğini terk edip sokaklara dökülenlerin hareketiydi. Kurşunlar yağsa da geri dönmeyenlerin hareketiydi. İnananların “Biz insanız, hakkımız da öyle” dediği bir yürek ateşiydi. Ve tam bu ateşin içinde Salauddin Suman’ı görmek mümkündü. Siyasetin bilinen kalıplarıyla değil, bir halk vicdanı temsilcisi olarak. Banashree, Rampura, Hatirjheel’den yürüyerek halka ulaşmış, hiçbir mikrofon olmadan sesi olmuştu isyanın.

18 ve 19 Temmuz bu ülkenin uyanış anlarıydı. Bir yanda gençlerin kanıyla sulanmış yollar, diğer yanda Salauddin abi gibi insanların varlığı o kana derinlik kazandırdı. O slogan atan, gösteri yapan bir lider değildi; o sahadaki sessiz bir askerd; her gencin umudunu gözlerinde taşıyan, her kurşuna parmak sallayan bir isyancıydı. “Biz kazanacağız çünkü haklının yanındayız” derdi. Bu sözlerde dram değil, yaşamın süzgecinden geçmiş inanç vardı.

Onun siyaseti açıktı ama hareketi siyasi kimliğin ötesindeydi. Mahalle sakinleri için sadece bir lider değil, bir sığınaktı; güvenin sessiz çılgılığıydı. Kimse “Gidecek mi?” demedi, herkes “O kalacak” derdi. Bir insanın kişiliği nasıl olmalı ki ardında yüzlerce insan gözlerini kapatıp durabilsin? Onun varlığı gizli bir direnişti.

Ama kimse henüz düşünmemişti ki, hayatı boyunca halk için yollarda olan bu adam, bir gün yolda kan dökcek. İnsan onurunu korumak uğruna şehit olacak. Salauddin Suman’ın ölümü bir son değil, devlete yöneltilmiş bir soru işaretiydi: “Daha ne kadar?” Kanı bu sorunun cevabını ister, biz yaşayanları dik durmaya zorlar.

O Temmuz bize öğretti ki, insan ölürse tarih olur, yaşarsa sorumluluk alır. Salauddin hem öldü hem yaşadı. Şehidin kanıyla yazılan bu bölüm der ki: “Korkma, çünkü gerçeğin yanında kan dökersen o nehir olur, ateşin içinden yol bulur.”

Şehit oluş şekli — Kanla yazılmış bir öğleden sonra son şiiri

19 Temmuz 2024. Saat tam akşam 5’e yaklaşıyor. Güney Banashree 2 No’lu Cami önünde henüz öğlenin kavurucu güneşi ve biraz da barut kokusu vardı. Bu yer Salauddin Suman için çok tanıdık. Orada defalarca durmuştu; namaz için, insanların halini sormak için, birinin derdini dinlemek ya da sessizce yardım eli uzatmak için. O gün de sıradan bir gündü ama biraz farklı. O, o devrimci Temmuz günlerinden biriydi, çevredeki duvarlar bile fısıldıyordu: “Artık bir şey değişmeli.”

O gün hareketin haberlerini almaya çıkmıştı. Öğrencilerin durumu nasıl, yaralı var mı, ilaca ihtiyacı var mı diye merak ediyordu. Elinde hiçbir pankart ya da siyasi simge yoktu. Sadece insan olarak vardı; insanın yanında durmayı bilen biri. Tam o anda bir kurşun geldi ve barışın örtüsünü yırttı. Kurşun sol dudağının yanına isabet etti, sanki insanlığın sesi susturulmak istenmişti.

Kim attı o kurşunu? Bilen yok. Belki vicdan sahibi insanlardan korkan görünmez güçler. Olay yerindekiler koşup onu yakaladı; kanlarla ıslanmıştı gömleği. Ve o cami önünden başladı yürek yakan bir yolculuk: Mugda Tıp Fakültesi Hastanesi’ne. Zaman durmuş gibiydi, çevredeki sesler kesilmiş, sadece arabaların motorları ve insanların koşu sesleri duyuluyordu; hayat ince bir ip üzerinde yürüyordu.

Kısa süre sonra doktorlar “O artık yok” dedi. Bu “yok” kelimesi sadece bir insanın ölümü değildi; bir idealin, bir güvenin, bir çağın kalbinin kırılmasıydı. Cami önünden hastaneye, hastaneden cenaze aracına, sonra toprağa; bu döngü çok hızlı, çok acımasız geçti; aile henüz gözyaşlarını dökememişti bile. Karısı o anda ilaç almak için çantasını karıştırıyordu, oğlu babasının bir daha gelmeyeceğini bilmiyordu.

Bu ölüm sadece bir kişinin ölümü değil, halkın umutlarının köklerinin sökülmesiydi. O kanlı öğleden sonra, sakin, nazik biri kanlı kaldırımda yere yığıldı. Bu devlet ve toplum bize öğretti ki, iyi insanlar bile güvende değil. Böyle bir ölüm sadece öfke değil, derin, gizli bir keder doğurur; göğsün içinde yanar, sessizce kavrulur.

Burada her şey bitmiyor, aslında görünmez bir yemin başlıyor. Şehit Salauddin Suman’ın sesi kısalsa da kanı

söyler: “İnsanlık için konuşmak için dudaklarını kaybetmek gerekiyorsa, ben daha önce dururdum, şimdi de duracağım.” Onun ölümü sadece tarih değil; bir milletin vicdanına verilen silinmez bir izdir.

Aile ve merhametin yükü — sessiz bir yasin uzun nefesi

Bir aile, kanında hala Salauddin Suman'ın dokunuşunu taşıyan. Ama o kanın içinde şimdi acının ateşi, feryadın izi, boşuk bir sessizlik var; bunu sadece kaybını erken yaşayanlar anlar, açıklanamayan bir savaşta.

Eşi Fatema Akhtar, şimdi hayatın savaşına alışık olmayan bir savaşçı. Gözlerinde yaş yok; yaşlar kurumadı çünkü acı o kadar derin, o kadar sessiz ki göz artık nasıl ağlayacağını bilmiyor. Sadece sessizce soruyor: “İyi insanlar neden erken gider?” Bu sorunun cevabı ne devlette, ne toplumda var. Oğlu Adib Rehan öğrenci diye anılır, ama şimdi geçici yetim. Babasının son sözlerini bilmiyor; son dokunuş ona nasip olmadı.

Bir zamanlar aile “idare eder”di. Sakin bir huzur vardı, çok fazla istemezdi. Salauddin zorlukla ailesini döndürürdü. O hayatın temel direği idi; sadece para değil, güven, güvenlik ve ahlak. Şimdi o direk toprağın altında, tüm ev bir hüznün dalgası içinde çöküyor.

Bu aile kimseye acımazlık istemiyor. Kimsenin kapısında el açmadılar, açmazlar da. Ama istiyorlar ki, adamları şehit olarak tanınsın, hatırlansın. Onlar için şehitlik siyasi bir kimlikten daha fazlasıdır; sadece kanlı bir gömlek ve korkunç bir gelecek bırakıldı; artık baba diye seslenilecek kimse yok.

Bugün onların yanında durmak sadece insani görev değil, devlet ve toplum adaletinin de bir parçasıdır. Çocukları eğitimi tamamlayabilsin, başını dik tutarak büyüyebilsin; babasının şehit olduğunu gururla söyleyebilsin. Eşi en azından günlük ihtiyaçlarını karşılayabilsin, alışveriş listesi korkutucu olmasın.

Eğer bu kadar bile sorumluluk almazsak, medeniyetimiz neye yarar? Aile, sadece kendi dramında değil, içinde yaşadığımız toplumun aynasıdır. Onun acısı, bizim insanlığımızdır.

Sonuç — Direnişin ve sevginin sonsuz hikayesi

Salauddin Suman'ın yaşamı, ölümü ve ardından gelen yas, sadece bir insanın değil, bir milletin direnişinin öyküsüdür. Bir kişi düşünün; sessiz, sakın, kavgadan kaçan ama adalet için ayağa kalkan biri. Hayatını halkın iyiliğine adan, tüm güçlüklerle rağmen vazgeçmeyen.

O insan sadece bir siyasetçi değil, bir öğretmendi, bir dindardı, bir komşuydu. O yüzden onun ölümü bir dönemin sonu değil, yeni bir direnişin başlangıcıdır. Kanıyla, ruhuyla, inancıyla.

Bugün hepimiz onun hikayesinden öğrenmeliyiz ki, gerçek kahramanlık sokağın ortasında değil, kalbin ortasında saklıdır. Ve gerçek liderlik, meydanlarda değil, evlerde başlar.

Salauddin Suman artık sadece bir isim değil; o, insanlığın vicdanıdır, halkın umududur, adaletin ışığıdır. Ve bu ışık karanlıklarda bile parlamaya devam edecektir.

Şehidin Kısaca Kimliği

Adı: Md. Salauddin Suman

Doğum Tarihi: 11 Ekim 1970

Doğum Yeri: Jessore

Kan Grubu: (B+)

Adres: Ev/Numara: 452/A, Köy/Sokak: 8, Tilpapara, Postane: Khilgaon - 1219, Khilgaon, Dakka

Baba: Shamsuddin

Anne: Shamsunnahar

Kardeşler: 5 erkek kardeş, 1 kız kardeş

Eşi: Fatema Akhtar (Ev hanımı)

Çocuk: Adib Rehan (Öğrenci)

Siyasi Kimlik: BNP, Dakka Büyükşehir Güney 1 No'lu Ward, Başkan Yardımcısı

Mali Durumu: Sınırlı, aile kira ödeyerek yaşıyordu

Şehit Olma Tarihi: 19 Temmuz 2024

Şehit Olma Yeri: Dakka, Güney Banshree 2 No'lu Cami önü, sol dudakta yara aldı

Defin Yeri: Sultan Bhuiyan Mezarlığı, Güney Banshree, Dakka (Kullanıcı tarafından belirtilmiş, belgede yok)

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah, müminlerden canlarını ve mallarını cennet karşılığında satın aldı. (Tevbe 9:111)

Hadis-i Şerif

Şehit, cennette yetmiş akrabasına şefaet edebilir. (Sunan Abu Dawud 2520)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

